

Άγ. Ιωάννης της Κρονστάνδης: Ο άνθρωπος της υπομονής και της αγάπης (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο Ιβάν Ίλιτς Σέργιεφ γεννήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1829, την ημέρα της μνήμης του Οσίου Ιωάννου της Ρίλας του οποίου πήρε το όνομα, στο χωριό Σούρα, του νομού Αρχάγγελσκ, στον ρω-σικό Άπω Βορρά, από γονείς πτωχούς. Την νύκτα της γεννήσεως του βαπτίστηκε γιατί ήταν αδύνατος και καχεκτικός και δεν πίστευαν ότι θα ζήσει. Ο πατέρας του Ηλίας Μιχαήλοβιτς Σέργιεφ ήταν ψάλτης στην εκκλησία του χωριού και ολιγογράμματος. Η μητέρα του Θεοδώρα ήταν επίσης λίγο μορφωμένη. Αυτοί του εμφύσησαν την αγάπη για την εκκλησία, τις ακολουθίες και την προσευχή· τον δίδαξαν επίσης να ζητά καταφύγιο και παρηγοριά μόνο στον Θεό. Η ζωή του μικρού Βάνια (υποκοριστικό του Ιβάν) ήταν κάτω από τη σκιά της Εκκλησίας και της φύσεως.

[AgloKrostand2](#)

Στο σχολείο, ο μικρός Ιβάν δυσκολευόταν πολύ να μάθει γράμματα. Λέει ο ίδιος: «Γι' αρκετό καιρό δεν μπορούσα να καταλάβω τα μαθήματα και λυπημένος κατέφευγα στη προσευχή. Θερμά προσευχόμουν στον Θεό να μου δώσει τη γνώση. Και θυμάμαι πως ξαφνικά έπεσε κάτι σαν πέπλος απ' το μυαλό μου και άρχισα να καταλαβαίνω εύκολα τα μαθήματα». Το έτος 1839 φοίτησε στην ενοριακή σχολή του Αρχάγγελσκ, έγινε πρώτος μαθητής και το 1851 με υποτροφία συνέχισε τις σπουδές του στην Θεολογική Ακαδημία της Αγίας Πετρούπολης. Τότε πέθανε ο πατέρας του και ο Ιωάννης αναγκάστηκε παράλληλα με τις σπουδές του να εργάζεται ως γραμματέας, με μισθό 9 ρούβλια τον μήνα, τα οποία έστελλε στην οικογένειά του. Δοκιμάστηκε σκληρά από κάθε λογής δεινά και από τον πειρασμό της αποθάρρυνσης, και αγωνιζόταν διαρκώς προσευχόμενος, ζητώντας από τον Θεό την χάρη της πίστεως και της χαράς.

Ο Ιωάννης θεωρούσε κάθε γε-γονός της ζωής του ως σημείο εκ Θεού, και γι' αυτό, μετά από αποκαλυπτικό ενύπνιο, δέχθηκε να νυμφευθεί την θυγατέρα του πρωθιε-ρέα του καθεδρικού ναού του Αγ. Ανδρέα της Κρονστάνδης Ελισάβετ, με

την οποία έζησε παρθενικό βίο, εγκαταλείποντας τα όνειρα για ιεραποστολικές περιοδείες στην μακρινή Κίνα. Στις 11 Νοεμβρίου του 1855 χειροτονήθηκε διάκονος και την επομένη πρεσβύτερος. Έγινε ιερα-πόστολος στην ίδια του την πατρίδα, που συγκέντρωνε όλη την αθλιότητα, την κοινωνική αδικία και την ηθική κατάπτωση μιας κοινωνίας που βρισκόταν στο χείλος της καταστροφής.

Θεμε-λίωσε την ιερατική του διακονία στη συστηματική μελέτη των ιερών Γραφών, στις ολονύκτιες αγρυπνίες τις αφιερωμένες στην ευχή του Ιησού, και κυρίως στην τέλεση της Θείας Λειτουργίας. Για τον Ιωάννη, όλες οι ενέργειες του πρεσβυτέρου, συμπεριλαμβανομένης της ποιμαντικής στοργής για το ποίμνιο, αποτελούν προέκταση του μυστηρίου της Θείας Λειτουργίας, της ιερατείας, του Χριστού που ενεργεί την σωτηρία και τον καθαγιασμό των ανθρώπων στην Εκκλησία. Ο ιερέας είναι ζώσα εικόνα Χριστού, και γι' αυτό, ήδη από την αρχή της ιερωσύνης του, αφοσιώθηκε στο να φέρνει την φωτεινή και ζωοποιό παρουσία του Φιλάνθρωπου Χριστού στις πιο εξαθλιωμένες και κακόφημες συνοι-κίες. Πήγαινε στα σπίτια, και με πραότητα και στοργή, βοηθούσε τους γονείς να μεταστραφούν, φρόντιζε τους αρρώστους, έδινε ελεημοσύνη ό,τι είχε και δεν είχε, και συχνά επέστρεφε στο σπίτι του δίχως υποδήματα ή πανωφόρι. Πήγαινε παντού για να μεταφέρει την παρουσία του Χριστού. Η διαγωγή του σύντομα τον έκανε στόχο κατηγοριών και συκοφαντιών, αλλά εκείνος συνέχιζε παρ' όλα αυτά το έργο του, χαρούμενος που ταλαιπωρούνταν έτσι για την αγάπη του Χριστού.

Κα-τόρθωσε χάρις στις όλο και μεγαλύτερες δωρεές, να ιδρύσει την Εργατική Εστία, (φιλανθρωπικό συγκρότημα που αποτελούνταν από ναό, σχολεία, νοσοκομεία, εργαστήρια, βιβλιοθήκες, ψυχαγωγικά και μορφωτικά κέντρα) όπου χιλιάδες κάτοικοι της πόλης λάμβαναν όχι μόνο υλική βοήθεια αλλά ξαναέβρισκαν την αξιοπρέπειά τους μέσω της εκπαίδευσης και της συμμετοχής τους στην εκκλησιαστική ζωή. Επί τριάντα δύο χρόνια, παράλληλα με το ποιμαντικό έργο του, δίδασκε και στο σχολείο. Ιδιαίτερη σημασία έδινε στην εκπαίδευση της καρδιάς και προε-τοίμαζε τους μαθητές να δεχθούν την χάρη του Θεού, μεταδίδοντάς τους την αίσθηση της ωραιότητας του σύμπαντος και τον σεβασμό προς τον άνθρωπο ως εικόνας Θεού.

Τα χρόνια περνούσαν και η αγάπη του Αγίου Ιωάννη για τους ανθρώπους ολοένα και μεγάλωνε, όπως μεγάλωνε η φήμη του και απλωνόταν πέρα από τα όρια της Κρονστάνδης. Ο Κύριος έδωσε στην προσευχή του εξαιρετική δύναμη για την θεραπεία του σώματος, για την παρηγοριά και την μεταστροφή των ψυχών, και τον έκανε ζωντανό στύλο προσευχής και δεή-σεων για όλο τον κόσμο, και ποιμένα όλης της Ρωσίας. Κατά χιλιάδες οι άνθρωποι έφθαναν κάθε μέρα στην Κρονστάνδη για να λάβουν συμβουλές και βοήθεια, για να του ζητήσουν να προσ-ευχηθεί για

εκείνους ή απλώς για να τον δουν. Με τα χρήματα που του έδιναν, ο άγιος πρόσφερε συσσίτιο σε περισσότερους από χίλιους άπορους και ίδρυσε πολ-λούς ναούς και μοναστήρια.

Ξυπνούσε στις τρεις το πρωί και πήγαινε στην εκκλησία, που ήταν ήδη γεμάτη κόσμο για τον όρθρο. Δέος σε καταλάμβανε όταν τον έβλεπες να τελεί την θεία Λειτουργία που συγκινούσε και τους πιο σκληρόκαρδους, και όταν μεταλάμβανε, το πρόσωπό του λουζόταν από δάκρυα. Παρότρυνε τους χριστιανούς να κοινωνούν συχνά, διότι την εποχή εκείνη πολλοί αρκούνταν να κοινωνούν μια φορά τον χρόνο. Υπήρξε ο ανακαινιστής της ομαδικής τελέσεως του μυστηρίου της εξομολογήσεως. Τόσο με τα λόγια του όσο και με την διαγωγή του, μετέδιδε την αίσθησή του για την παρουσία του Χρι-στού. Παρά το πλήθος των δρα-στηριοτήτων του, το πνεύμα του δεν έφευγε ποτέ από την προσευχή και όλα τα λόγια και τα έργα του ήσαν προσευχές γεμάτες θεία ενέργεια.

Προς το τέλος της ζωής του δοκιμάσθηκε σκληρά από αρρώστια, την οποία υπέμεινε με πραότητα, υπομονή και ευχαριστία. Προείπε την ημέρα του θανάτου του και κοιμήθηκε εν Κυρίω στις 20 Δεκεμ-βρίου 1908, έχοντας την τιμή και την ευλάβεια όλου του ρω-σικού λαού, από τους πιο ταπεινούς μέχρι την αυτοκρατορική οικο-γένεια. Σταλμένος από τον Θεό ο Άγιος Ιωάννης της Κρονστάνδης έγινε αφετηρία της πνευματικής αφύπνισης του ρω-σικού λαού και έδειξε τι πρέ-πει να είναι ο ορθόδοξος ιερέας: έφορος και οικονόμος της θείας φιλευσπλαχνίας μεταξύ των ανθρώπων.